

tiv; jeg vil ikke sige, at det skulde være noget aldeles Uovervindeligt at frembringe et saadant; men dog give flige ubetydelige Sager ofte Anledning til store Vanskeligheder. Hvor der nu f. Ex. i ganske ubetydelige Sager, som angaa Skolelærerne, er Tale om at udrede Udgifter — ja, jeg tilstaaer det ganske ærligt, og det være sagt uden nogensthemst Forkleinselse for Skolelærerstanden, som Ingen kan have større Agtelse for end jeg — giver dette ofte Anledning til Behandling af Spørgsmaal, der i og for sig ere overordentlig smaa, men som besvaret fremkalde mange Vanskeligheder, saaledes f. Ex. naar en Mand kjører Tørv til Skolen; om der da kan blive Spørgsmaal, om han skal bringe dem ind i Tørvehuset eller ikke, og saa fremdeles — der er ikke saa af den Slags Spørgsmaal. Jeg kan forsiikre de Herrer om, at Kirkens Reengjøring netop vil være et af de Spørgsmaal, der vilde komme frem og faae Betydning. Hvem paaligger den med Hensyn til disse særlige Gudstjenester, der vilde blive betragtede som noget Nyt, der skal sees paa, og som i alt Fald i længere Tid vilde faae et meget bethdeligt Tilskød? Men der er ogsaa andre Spørgsmaal, hvorom man vil sige: det er Bagateller, men som det vil blive vanskeligt at afgjøre, naar man ikke har Noget at holde sig til — hvorledes skal der f. Ex. forholde med Anskaffelsen af Brødet og Vinen, som skal uddeles ved disse Altergange, hvem skal bekoste det? Ja, det er alter en Sag, som vel kan overvindes — Administrationen har overvundet større Vanskeligheder; — men undertiden kan det dog have sine Besværligheder, naar man staaer overfor private Folk; thi da er Spørgsmaalet, om man kan paalægge dem denne Byrde eller ikke. Naar saaledes f. Ex. den private Kirkeeier skal ogsaa i flige Tilfælde levere Brødet og Vinen til Kirken, skal han saa levere det til den bestfittede Præst, eller skal

det leveres til den tilkaldte, der ved en saadan Heilighed fungerer, eller hvorledes skal der forholdes dermed? Det er som sagt ikke uovervindelige Spørgsmaal, men de kunne dog volde en heel Deel Besværlighed.

Det, jeg imidlertid lægger Vægt paa, og hvorom min Overbeviisning paa ingen Maade er svækket, det er, at jeg troer, at naar Præslen løber om i andre Sogne og der forretter kirkelige Handlinger, og en Mængde Mennesker fra forskjellige Sogne slutter sig til ham, saa kommer han til at forsømme sine egne Sognefolk; det er netop Hovedtingen. Denne splittede Virksomhed frister Menneskesjælen; det at kaldes to Mil bort og komme som den, der ogsaa har Tilhængere i en saadan Afstand, det frister; men ved at reise omkring paa mange Steder i to Miles Afstand komme Præsterne, jeg gjentager det, til at forsømme Forretningerne i deres egne Menigheder. Dette er aldeles ikke gjendrevet ved det, som den cede Rigsbogsmand bemærkede, at Provsterne ogsaa ofte maae være borte fra deres Menigheder. Ja, det kan være meget beklageligt, men der er Meget, som man, uagtet det i og for sig ikke er ønskeligt, maa finde sig i af andre Hensyn; men deraf følger ikke, at man frivillig skal forsøge det, som man anseer at være mindre rigtigt. Menneskene maae finde sig i, at de blive syge, faae Snue, Hoste og hvilkensomhelst anden Sygdom; men skal man derfor frivillig forsøge sit Udebestindende? Det er jo paa ingen Maade saa, at fordi der findes visse Forhold Sted, som kunne medføre visse Ulemper, at da Lovgivningen ikke skal søge at undgaae flige Ulemper, hvor de i andre Forhold vise sig, og det er en Ulempe og et Onde, naar den Præst, der har sin egen Menighed at besørge, hyppig og ofte drager om i flere Miles Afstand for at besørge en Virksomhed, hvortil han kaldes af fremmede Menigheds-Medlemmer.